

tæret, kunde jeg ønske, at Garnisonen, for saa vidt den skal bevares, bevares paa Kronborg. Jeg vilde nødigt have, at man fik Forholdet med Frederiksborg Slot om igen, dette døde Slot, denne døde Museumsgenstand uden noget som helst Liv, og jeg formener, at en Fjernelse fra Kronborg af Garnisonen, som historisk hører sammen med dette Slot, vil betyde, at man berøver Slottet dets Sjæl og dets Liv. Det vil jeg for mit Vedkommende ikke være med til, og jeg ser intet til Hinder for, at Garnisonen fremtidig kan bevares der og foruden sine andre militære Pligter føre Opsyn med Slottet og udøve Brandvagtstjeneste og den Vagttjeneste, man nu en Gang mener er nødvendig, betjene Flaget og foretage Hilsningen af de fremmede Nationers Skibe, som gæster vort Land. Det er et historisk Minde, som ikke bør borttages, og som ikke bør berøves sit Liv, og det vil det blive, den Dag man fjerner Garnisonen. Bestemmer Militærordningen, at Garnisonen skal fjernes fra Byen, ja, saa maa vi jo finde os deri, saa er der intet derved at gøre, men saa længe Militæret skal være i Helsingør, er dets Plads ude paa den gamle Fæstning Kronborg. Men tillige vil jeg udtale Haabet om, at der maa blive skaffet Midler til Veje, saa at Slottet kan blive sat i værdig Stand. Jeg kan naturligvis godt tænke mig, at der kunde findes en anden Benyttelse af dette gamle Slot end til et Handels- og Søfartsmuseum, men det maa de om, som til den Tid faar med det at gøre; det skal jeg ikke paa nærværende Tidspunkt blande mig i. Jeg har ladet mig fortælle, at man fra Statens Side agter at overtage Handels- og Søfartsmuseet og muligvis udvide dette Museum til ogsaa at omfatte andre Museumsgrene.

Hvis dette sker, vil jeg haabe, at man samtidig faar Slottet sat i Stand og tillige faar gjort dets Udenværker, dets smukke Omgivelser, tilgængelige for den store Almenhed. Dette Slot ligger hen med et meget stort Landomraade, dets Terræn omfatter, saa vidt jeg husker, 67 Tdr. Land, men kun en ganske ringe Del deraf er tilgængelig for Offentligheden. Jeg har levet i Helsingør i 30 Aar og aldrig nogensinde haft mine Ben paa de Omraader som ligger udenom Slottet, og som det vilde være et uvurderligt Gode for besøgende saavel som for Byens Befolkning at have Adgang til. Jeg nægter ikke, at der i disse mine Udtalelser foruden Pietet overfor det gamle Slot naturligvis ogsaa ligger noget Forretningshensyn paa Byen Helsingørs

Vegne. Kronborg Slot er en Attraktion for Byen, der kommer mange besøgende, ikke for Museets Skyld, men for Slottets Skyld, og det er der kommet alle Dage, og det vil der vedblive at komme, men der vil selvfølgelig komme flere, hvis Slottet sættes i Stand og alle dets Omgivelser bliver tilgængelige for Offentligheden. Jeg vil ønske, at det ret snart maa lykkes at faa en Løsning paa dette Spørgsmaal, og jeg tør sige her, at Helsingør Bys Støtte til dette Formaal skal ingen Sinde mangle.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Gamborg har Ordet for en kort Bemærkning.

Gamborg: Naar jeg senere under Finanslovbehandlingen faar Ordet, vil jeg gerne gøre forskellige Bemærkninger til det ærede Medlem Hr. J. P. Larsens Tale; jeg er delvis enig med ham, og delvis i høj Grad uenig med ham. Men jeg vil gerne i Aften, foranlediget ved det ærede Medlems Udtalelser, sige et Par Ord om den Pjece, Direktør Lund har udgivet. Den er udsprunget af en brændende Kærlighed til Kronborg, det er der ingen Tvivl om, og man maa ingenlunde undervurdere Direktør Lunds Arbejde for Museet deroppe; det er udført under meget vanskelige Kaar, og det har været overordentlig stort og energisk og ogsaa udbytterigt for Museet; men hvad Pjecens Udgivelse angaar, maa jeg som midlertidigt Medlem af Bestyrelsen sige, at Museets Penge *selvfølgelig ikke* er anvendt eller vil blive anvendt dertil.

S. C. Nørgaard: Det Finanslovsforslag, vi behandler, bærer paa saa godt som alle Punkter Mærker af, at vi skal spare, og naar vi erindrer, at den finansielle Stilling netop i Øjeblikket er saa vanskelig, som den er, er dette jo kun rimeligt. Jeg har i Krigsaarene, da Pengene flød rigeligt, baade i Statskassen og ude i Befolkningen, mindet om, at vi muligt maatte være forberedte paa, at Tilbageslaget vilde komme endnu hurtigere, end Opgangen kom, og det har vist sig, at det passede. Jeg har under de mange Valgkampe siden 1918 paapeget, at alt tydede paa, at vi en i stærk Nedgangstid vilde komme til at tilbagebetale med Renter de store Laan, som vi optog i den gyldne Tid. Nu staar vi netop saaledes. Befolkningen forstaar sikkert ogsaa godt, at det er Forholdet, og er villig til i mange Henseender at resignere af den Grund, men den erindrer sikkert ogsaa, hvorledes det forrige radikal-socialdemokratiske Styresæt i Krigs-